

РЕШЕНИЕ

№ 85

гр. Севлиево, 09.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЕВЛИЕВО в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Биляна Д. Коева

при участието на секретаря СТАНИСЛАВА М. ЦОНЕВА
като разглежда докладваното от Биляна Д. Коева Гражданско дело №
20244230100090 по описа за 2024 година

за да се произнесе взе предвид следното

Производството е по реда на Част трета, глава XXV от ГПК.

Съдът е сезиран с два кумулативно обективно съединени иска с правно основание чл. 143, ал. 2 и чл. 149 от Семейния кодекс (СК) от Т. Н.в Я., действащ чрез своята майка и законен представител М. Д. С. срещу Н. И. Я..

В исковата молба се твърди, че ответникът е баща на ищеца. Поддържа се, че когато детето станало на една година ответникът съобщил на майката, че има друга жена и ограничил контактите си с нея и детето, като от началото на 2019 г. започнал ежесечно да изплаща на майката по банков път 200 лв. за издръжка на детето. Сочи се, че изплащането на сумите продължило до 29.05.2023 г., когато било преустановено от ответника. Впоследствие, в края на 2023 г. също били заплатени на два пъти по 200 лв. за издръжка на детето и така издръжката била заплатена до 31.08.2023 г. Излагат се съображения, че за детето от раждането му изцяло се грижи майката, която осигурява цялостната му издръжка. Сочи, че детето посещава детска градина, обучава се по английски език и футбол, за което се заплащат суми. Искането към съда е да бъде осъден ответника да заплаща издръжка в размер на 400 лв. считано от 01.08.2023 г. до настъпване на основания за изменението или отпадането ѝ.

В законоустановения преклузивен едномесечен срок е постъпил отговор от ответника, с който оспорва иска за издръжка . Твърди, че между него и ищцата имало интимни контакти, от които се родило детето, ответникът имал съмнения дали е баща на детето и направил ДНК тест. След като се убедил, че детето е негово, в началото по-често, а отпреди две години, откакто е семеен по-рядко, при всяко прибиране в Севлиево се виждал с детето, пазарувал храна, дрехи и играчки. В отговора се поддържа, че от раждането на детето до месец юни 2023 г. редовно заплащал издръжка по банкова сметка на майката, като през месец ноември 2023 г. подновил плащанията. Сочил се, че ответникът имал друго семейство за което трябвало да полага грижи, живеели в апартамент, за който заплащали наем от 500 лв., а другото му дете посещавало частна детска градина, за която плащал 800 лв. ежесмесечна такса, поради липса на места в държавна детска градина. Моли за отхвърляне на исковите претенции.

Съдът, след като обсъди относимите доводи и доказателства по делото по свое вътрешно убеждение и въз основа на закона, намира за установено следното:

Видно от представеното по делото удостоверение за раждане на детето Т. Н.в Я., същото е родено на 05.01.2018 г., а негови родители са М. Д. С. и ответника Н. И. Я..

Видно от представената по делото служебна бележка от детска градина „Пролет“ детето е записано и посещава футбол и англ. език в детската градина, за което се заплаща такса.

Видно от служебна бележка от Община Севлиево, майката на детето работи на постоянен трудов договор и получава средномесечно трудово възнаграждение в 1264,11 лв.

По делото са представени преводни нареждания, от които е видно, че ответникът е превеждал суми на майката на детето с основание „бащинство“ за период през 2023 г.

Приложена е удостоверение за сключен граждански брак № 5456213120, от което е видно, че ответникът е сключил граждански брак на 21.05.2021 г.

Представено е и удостоверение за раждане № 4492210537, от което е

видно, че ответникът е баща на малолетната Изабел Н.ва Я.а, родена на 29.06.2021 г.

По делото е представено електронно съобщение Столична община, видно от което детето Изабел Я.а не е класирана в общинско детско заведение на територията на Столична община.

Представена са фактура №25,26,27 съответно от 31.01.2024 г., 29.02.2024 г., 06.03.2024 г. от „Мирела Кид“ ЕООД с получател В. И.а, видно от която заниманията за януари в MM DAYCARE AND SPA на И. Я.а са на стойност 800 лв. с ДДС. Към фактурите са приложени касови бонове за заплащането им.

Приложен е договор за наем от 22.12.2023 г., сключен между Н. И. Я. - като наемател и Мирослав И. И. като наемодател с месечен наем 500 лв. за ползване на недвижим имот в гр. София.

Представена е служебна бележка от Министерство на отбраната на Р България, от която се установява, че ответникът получава средно месечно брутно възнаграждение в размер на 2645.42 лв.

С оглед изискванията на чл. 15 ЗЗДт. по делото е изготвен социален доклад от 25.03.2024 г. от АСП. Служителите на АСП са констатирани, че детето Т. Н.в Я. посещава ДГ „Пролет“, като основни грижи за него полага неговата майка, а родителите са разделени. По данни на майката бащата е заплащал издръжка по 150 лв. до навършване на 4 годишна възраст на детето, а след това по 200 лв., като е плащал до м. юни 2023.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Съгласно чл. 143, ал. 2 СК, родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца, независимо дали последните са трудоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си. Следователно получаването на издръжката е безусловно, не е обусловено от каквито и да е допълнителни предпоставки извън наличие на качеството „ненавършило пълнолетие дете“ и на нужда от издръжка, която не е задоволена изцяло по друг начин – например чрез получаване от детето на доходи от трудово възнаграждение, пенсия, доходи от имоти, семейни добавки и други такива /т. 2 от ППВС № 5 от 16.11.1970 г. /. Задължението на родителя, обаче, не е

безусловно, що се касае до размера на даваната издръжка зависи от възможността на същия да предоставя такава – арг. от [чл. 140, ал. 2 СК](#). Същевременно издръжката на едно дете не може да бъде по-ниска от 1/4 от минималната работна заплата ([чл. 142, ал. 2 от СК](#)) или 233,25 лв. Това означава, че родителят дължи издръжка, ако след задоволяване на собствените си екзистенциални нужди може да отдели средства и за издръжката на своето дете. Размерът на издръжката се обуславя от съотношението между нуждите на лицето, имащо право на издръжка, и възможностите на задълженото лице.

Изискването на [чл.139 СК](#) претендиращия издръжка да е неработоспособен и да не може да се издържа от имуществото си не се прилага спрямо ненавършилите пълнолетие деца, доколкото [чл. 143, ал. 2 от СК](#) е специална норма по отношение на [чл. 139 от СК](#) и изключва неговото приложение. Освен това детето с оглед ниската си възраст е дефинитивно неработоспособно, поради което има право на издръжка от родителите си, които са лица от втори ред на задължените да дават такава ([чл. 140, ал. 1, т. 2 от СК](#)) поради липса на лица от първи ред. Обичайните за дете на неговата възраст (за храна, дрехи, обувки, за обучение, медицински грижи и т. н.) нужди, както и общите разходи за издръжката на домакинството на майката, в което то е отглеждано, се установява от самия факт на биологичното му съществуване и не е необходимо да се обосновава специално. По делото не се установяват специални здравословни потребности на детето.

Размерът на издръжката следва да се определи, като се съобразят, от една страна, възможностите на дължащия родител, а от друга – нуждите на детето, с оглед правилното му развитие, възпитание и задоволяване на нормалните му нужди. При определяне на общия размер на издръжката, съдът следва да съобрази той да бъде дефиниран така, че да не стимулира използването ѝ за цели, неприсъщи на предназначението ѝ. С оглед грижата за детето на него следва да се осигурят такива битови условия и средства, които да гарантират нормален живот и развитие, каквито би имало, ако родителите му живееха заедно. Нуждите на детето съдът следва да определи съобразно условията на живот, като се вземе предвид възрастта, социално икономическата обстановка в Република България, както и всички особености на конкретния случай.

За да определи размера, съдът следва да вземе предвид възможностите на дължачия родител. Ответникът реализира средно месечно брутно трудово възнаграждение за периода м. 02. 2021 г. -м. 01. 2022 г. в размер на 2645,42 лв.

При определяне размера на издръжката, съдът взе предвид и обстоятелството, че майката на детето също е заета по трудово правоотношение, като реализира значително по-нисък от ответника доход със средно месечно брутно трудово възнаграждение в размер на 1264 лв. за периода м. 01. 2023 г. -м. 12. 2023 г., което е и по-ниско от средното за страната. Отделно от това майката е родителят, който активно ежедневно полага преките и непосредствени грижи за детето, което следва да се вземе предвид при определяне на издръжката, дължима от родителя, който не упражнява родителските права.

След съобразяване съотношението на доходите на двамата родители, нуждите на детето /предвид неговата възраст – шест години/, както и че преките и непосредствени грижи за отглеждането и възпитанието на детето се полагат от майка му, настоящата инстанция счита, че общата издръжка на детето в тази възраст се равнява на 600 лв., от които ответникът следва да поеме сума в размер на 400 лв. Останалата сума, необходима за издръжката, следва да се поеме от майката, която също следва да участва с парични средства в нея въпреки полаганите преки грижи за детето. Усилията, които се полагат в този случай от родителя при ангажираността му във връзка с отглеждането на детето, следва да се вземат под внимание при определяне размера на издръжката, която този родител дължи (т. IV от ПП ВС № 5/1970 г.). Доколкото детето изцяло се обгрижва от майката, а срещите на детето с бащата са силно ограничени, в случая по-голямата част от дължимата издръжка на детето трябва да бъде покрита от бащата.

Действително по делото безспорно се установи, че ответникът има и друго алиментно задължение по отношение на другото си малолетно дете – И. – 4г., което настоящият състав отчита при определяне размера на дължимата издръжка. Следва да се отбележи, че в случая не може едното дете да се постави в приоритетно положение спрямо другото, тъй като родителят има равни задължения към всяко свое дете и не обосновава обратен извод обстоятелството, че ответникът заплаща суми за занимания в MM Daycare and

сра в размер на 800 лв. месечно за детето И.. Неприемливо е таксата за детско заведение на едното дете на ответника да надхвърля четири пъти даваната от последния издръжка за другото му дете. Детето Т. е на по-висока - предучилищна възраст, което е достатъчно да обоснове по-високи разходи за отглеждането му с оглед на бързо нарастващите нужди в тази възраст за духовно, емоционално и социално-културно развитие. От друга страна, ответникът може и следва да ангажира цялата си дейтелност и да реализира доходи за издръжката както на ищеца, така и на другото си дете. В крайна сметка, родителят има не само правно, но и нравствено задължение към своето дете, респ. деца, и затрудненията му не трябва да се поемат от детето.

С оглед изложеното, искът е основателен в пълния предявен размер от 400 лева.

Предявен е и иск за издръжка за минал период от преустановяване на плащанията за издръжка от бащата - 01.08.2023 г., до подаване на исковата молба – 24.01.2024 г. в размер на 400 лв. месечно или за сумата в общ размер от 2319,92 лв. Доколкото се установи дължимостта на издръжка в полза на ищеца, то ответникът дължи издръжка в размер на същия сума в горепосочения месечен размер от 400 лв. По делото се установи заплащане на издръжка за процесния минал период, а именно суми в общ размер на 1490 лв./от м. 08.2023 г. до 12.2023 г./ с основание „бащинство“. От това следва, че ответникът следва да бъде осъден да заплати издръжка за този минал период (попадащ в едногодишния период преди завеждане на исковата молба) по чл. 149 СК в размер на 829,92 лв.

Съгласно чл. 242, ал. 1 ГПК, съдът постановява предварително изпълнение на решението, когато присъжда издръжка, възнаграждение и обезщетение за работа. Налице е следователно призната по право изпълнителна сила на невлезлите в сила решения относно посочените в закона вземания, за което съдът е оправомощен да се произнесе служебно.

На основание чл. 146, ал. 1, изр. 2 СК се присъжда и законна лихва върху всяка просрочена вноска до окончателното ѝ изплащане.

Относно направените разноси по делото.

При този изход на спора и н а осн. чл. 78, ал. 1 ГПК ищцата има право на разноси съобразно уважената част от исковете. Същата е представила

доказателства за сторени разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв., поради което следва да ѝ се присъдят разноси в размер на 339,43 лв.

Ответникът има право на разноси съобразно отхвърлената част от иска. Представен е договор за правна защита и съдействие, в който е посочено, че е платено адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв., като на осн. чл. 78, ал. 3 на ответника следва да се присъди сумата в размер на 321,13 лв. по съразмерност.

Ответникът, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, дължи по сметка на Районен съд Севлиево държавна такса върху издръжката в общ размер на 609,19 лева. Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Н. И. Я., ЕГН *****, с адрес: гр. *********, да заплаща на детето си **Т. Н.В Я., ЕГН *******, чрез неговата майка и законен представител **М. Д. С., ЕГН *******, и двамата с адрес: гр. ********* на основание чл. 143, ал. 1 СК издръжка в размер на по **400 /четиристотин/ лв.** месечно, считано от датата на исковата молба 24.01.2024 г. до настъпване на обстоятелства за прекратяване или изменение на издръжката, ведно със законната лихва за всяка просрочена вноска.

ОСЪЖДА Н. И. Я., ЕГН *****, да заплати на детето си **Т. Н.В Я., ЕГН *******, чрез неговата майка и законен представител **М. Д. С., ЕГН *******, на основание чл. 149 СК вр. чл. 143, ал. 1 СК издръжка за минало време за периода 01.08.2023 г. до 24.01.2024 г. в размер на по **829,92 /осемстотин двадесет и девет лева и деветдесет и две ст./ лв.**, ведно със законната лихва за забава, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за разликата над **829,92 лв.** до пълния предявен размер от **2319,92 лв.**

ДОПУСКА на основание чл. 242, ал. 1 ГПК, предварително изпълнение на решението.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, **Н. И. Я., ЕГН *******, да заплати на **Т. Н.В Я., ЕГН *******, чрез неговата майка и законен представител **М. Д. С., ЕГН *******, сумата в размер на **339,43 лв.** – представляваща сторени разноси в хода на първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, **Т. Н.В Я., ЕГН *******, действащ чрез неговата майка и законен представител **М. Д. С., ЕГН *******, да заплати на **Н. И. Я., ЕГН *******, сумата в размер на **321,13 лв.** – представляваща сторени разноси в хода на първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, **Н. И. Я., ЕГН *******, да заплати по сметка на Районен съд Севлиево държавна такса върху издръжката в размер на **609,19 лева**.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд Габрово по реда на чл.315 ал.2 ГПК - в двуседмичен срок, считано от 09.04.2024 г., за което страните са уведомени в о.з.

Съдия при Районен съд – Севлиево: _____